

У Новоме Саду 10. новембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жи:

О ПУШКАМА И ЊИХОВИМ КА-ЛИБЕРИМА.

Бивало је овако
И овако време.
Према томе мењали сте
Различне системе.

Ал то бехе политика,
(Често исмејана) —
За то сада мора се
Зборит' о пушкама.

Било ј' негда пушака
Као стаблић бора,
А из њих је летело
Тане, као ора;

Ал и мањем' од ора
Била б' снага јака, —
Само да смо имали
Узданих ортака.

Тад сте пушке с'узили,
Да нам буду дика,
Танад су им бивала
На ворму лешњица.

Лешњици су летели
Тамо, — ал' и амо.
Имали смо лешина,
Памтимо па знамо.

А по том смо траћили
Милионе скупе
Да се цеву пушчане
Мање, тање купе.

У њих беху тананад
Као коске трешања:
Сад се вели: не ваљају,
Требају још мања.

Хајд', мењајте сваки час;
Ту су делегати —
Они барем разумеју
Реч: ћути па плати.

Истина је на свету би
Било мање беде,
Да су танад, која се
Кроз микроскоп гледе.

Али кад се до те среће
Скоро доћи неће,
Пристали би, драге воље
На — министре боље.

Који би се показали
У свом послу зрели,
Који неби сваког лета
Друге пушке хтели.

Које не би распињала
Новотарска жеђа,
Па нам не би дерали
Милионе с леђа;

Који не би трчали
За скупим на слепо —

Друго нешто хаснило би,
Јефтино и лепо.

Путовање по свету.

(Малко је налик и на тумарање.)

Из мемоара једног Београђанина.

IV.

Од осталих новости у Новом Саду приметимо сам и ту, да се „Застава“ и „Браник“ свечано помирују и у славу тога избацују по неколико ракетла (једно на друго).

У Новом Саду сам наишао на нову врсту хартије за цигаре, и то посвећене глумцу београдском Милошу Цветићу, као писцу „Немање“; на хартији је лик Цветићев; али кад су писцу „Немање“, Милошу Цветићу, посветили нов „цигаретна папир“, онда би писца „Албаније“, г. Ђурковића, требало изненадити каквим чибуком. . .

И ту сам новост дознао у Новом Саду од једног алвације, да је једва једанпут Ем. пл. Радић получио епи-тимију. (Столица му је у Војловичкој дијепези).

Једна старија благоглагољива госпа дала се јако на студију „волапика“, како би с целим светом могла разговарати.

Дознао сам овде и то — а шта се у Новом Саду не може дознати? — да на Парнасу оснивају „убоги дом“ за неке исвесне најновије песнике.

У Новом Саду је донесен штатут, по којем се забрањује хаузирање; но, сад ваљда веће више ићи одборници и одборнице по кућама да купе новчане прилоге, и тако ће се моћи вратити из Америке они Новосађани, који су онамо отишли да бид би поштеђени од силних позива на „Беседе“ и играчке са добровољним и зловољним прилозима.

Упражњено место новосадског проте још се није попувило. А фале још и друга три свештеника, чија места никако да се попуне. Осим тога и иначе по Бачкој има врло многе празне парохије. Ако та-

ко и даље узиде, то ће се бачки владика скорим моћи запитати: „А ди је цеза моја?“ Ал' цезе богме нема.

Опет заиђох да прегледам излоге и нађох у једној књижари најновији „Трепетник“ од године 1235, прави египатски.

У томе „Трепетнику“ наиђох на ова пророштва:

— Кога засврби нос љутиће се на велику порцију;

— Кога засврбе леђа пустиће се с Русијом у (не књижевну) полемику;

— Кога засврби око радоваће се српско-хрватској слози, илустрованој у чланцима задарског „Narodnog lista“;

— Ког уредника засврбе прсти почешаће га државни одветник;

— Кад жену засврби језик пратиће јој мужа тога дана срећа брачнога живота;

— Кома се накомстрешу коса, знак је да није ћелав;

— Кога засврби цеп, нек чека док дођу одборнице, што купе добровољне прилоге.

— Из Новог Сада кренуо сам се и стигао у једну нову варош. Али не знаћох где сам. Мислио сам најпре да је Цариград, јер по улицама видех кијамент вашака; после сам помислио да сам у Венецији, јер силну воду видех по улицама; после сам по старинским и опалим кућама држао да сам у ископаним развалинама Помпеја, но после сам из Бедекера дознао, да се налазим у Срем. Карловцима. Но, помислим, шта ћу овде, кад сам већ био, боље ће бити да одавде кудгод загребом. И заиста ја загребох и дођох у Загреб.

Ту прво посетих „Српски клуб“, и видех како они на свој печат узеше рибу.

Шта им опет риба значи?

Питао сам многе о томе и једни ми рекоше да је с тога, што је риба знак ћутања, а они умеју ћутати онде где не треба, јер је ћутање злато. Дру-

ПОДЛИСТАК.

„Мртвозорник“.

Шаљиво-смешна збиља са села.

Иако је варошанима, они се бар могу мирном савешћу и разболети. Лепо легну у постељу па или хучу или јаучу, зависи од јачине живаца им, и чекају док доктор не дође. Он дође, овипа било, покуца по прсима, ослушне на леђи, препише лек, прими награду за „визиту“ па болест као да си руком однео.

Јест, благо њима, они се смеју и разболети. Али шта ћемо ми јадници на селу? Шта мислите, разболе се човек, падне у постељу, па — бог му а душа му. Ако је он „јаке нарави“, или болест слабе нарави, он ће преболети, да се и не лечи, али ако падне у тежу болест онда је „јаој и помагај.“ О каквом доктору ни разговора нема. Није то шала за сиромаша човека, сваки пут, кад доведе доктора, да избаци по 10 па и 15 фор. Него онда, шта знаш чинити. Или ћеш водити болесника врачари или врачу, или ћеш га трти, или ћеш му намештати далак, или ћеш гасити угљевље или — но, колико баба, толико преллога. Свака нешто зна, (многу су патиле.)

Ето, то вам је зло на селу. Нема вам доктора што кажу, ни за лек. Па ипак се људи од управе побринули колико, толико и за нас јадне сељане. Ако баш и нема никог, ко ће да помогне болеснику, ко ће да га излечи, оно му је бар после смрти осигурана помоћ. Неће га за цело сахранити, док то „званично“ не одобри и не потврди — „велика звер“ — господин мртвозорник.“

И јест најпосле тако један господин велика звер у сваком селу, па наравно и код нас у Т. Још бих ја чисто смео рећи, да таквог мртвозорника нико и нема као ми.

Он вам је, знате, по свом занимању управо кројач. Ех, кад се он још звао „мајстор Габра!“ Дobar је, сиромаш био. Лепо нас одевао а знао је и шта је сиротиња, па ми с њим добро. Неко ће платити о Ђурђеву, неко о Михољу, неко о Митрову па ми већ знамо наш рачун. Ту замерке нема. А он опет сушта доброта да га око прста савијеш. Па скоро да и јесте тако. Сув, слабачак, погурен, без једног зуба па га необријана брада скоро у нос боцка. Одело увек једнако, а све што је на њему, сам је зготовио: и капут и чакшире и „прслук“ и ципеле и капа, све је то од једне ворме и од исте магерије, једном иглом, једном руком сашивено.

ги опет веле да је с тога што је риба водена животиња, а вода је нужна за банову воденицу. Трећи опет доказују да је због тога, што је риба хладнокрвна, а члану клуба нужна је добра порција хладнокрвности, зна се и спрам чега. Четврти мисле да је с тога, што риба иде лако на удицу.

Састао сам се и с једним Хрватом, који ми разлагаше, да је Филип Вишњић био Велико-Хрват (ваљда за то, што је био слеп?)

Исти ме Хрват увераваше, да он воли ћирилицу, и желео би не само да је људи усвоје и приме него и да је бог прими.

Приповедаше ми даље, како се др. Старчевић у аришту сад вајка, што је све Србе појео, могао би сад — вели — на којег Србина кривицу бацити.

За мога бављења у Загребу десило се и то, да су загребачки младенци донели закључак, да не лупају више камењем на бирцузима прозоре, јер би тиме сами себе тукли у главу.

Један хрватски песник једи се, што су већ написани Змајеви „Ћудићи“, а он их је баш хтео да напише.

Дошав у кавачу нађем на столу један повелики табак беле хартије. Не беше на њој ништа написано нити наштампано

— Шта је ово? запитам мога суседа.

— То су новине „Србобран“.

— Какве новине, ово је табак чисте хартије!

— Та да, јр су чланци сви конфисцирани, па онда је наравно празан табак, а слог је у штампарији запечаћен.

— А пасира ли то и другим листовима што у Загребу излазе или само српским? запитам даље.

Но мој сусед се задубио у „Obzor“ и у „Agrarzeitung“ тако, да ми ништа ни одговорио није.

Окренем се и ја да што корасно и лепо читам.

Такав вам је ето био, док није постао господин. Па се ми с њим и насмејемо и нашалимо а „мајстор Габра“ сушта доброта — њему све право.

Сад је, дабогме, све то било па и није. Сад је он већ неколико година као неки господин. Кад је оно, веле, бан пролазио овуда, направио, веле, добре барјаке па то му је сад господство као нека награда. Није шала! Не може поштен човек ни у гроб лећи без њега. Док он не да цедуљу, не угледа нико гробља. Па опет ми с њиме добро. Ако си рад, да ти не лежи мртавац у кућу а ти дадеш „мајстор Габри“ 20 н. више па те ни бригае. Одмах он то некако зна, да стави на цедуљу па, мислиш, тако је.

Само му се не смеш противити. Здраво је господствен. Ето сад лане оно, кад пронеше глас, да је наишла она морија на свет, колера, шта ли, а он заредио од куће до куће с неким папирима па чита неке наредбе. Шта нам није напреговедо! Ми мислимо тако је, па га и слушамо.

Од то се доба читаво повевидио. Реци му сад „мајстор Габра“, па ћеш видети, хоћеш ли се гди скрасити. Мораш му рећи господин Гавро, или још боље: „господин

Узнем званичне новине и наиђем на нов закон (не на назаренски), којим се уводи порез на неке нове луксузе и као такви луксузи наводе се ови:

— Луксуз је држање српских учитељских скупштина, јер има туђих учитељских скупштина;

— Луксуз је претплаћивати се на дечије листове, јер има и других листова, који нису за децу;

— Луксуз је полагати јуристанске строге испите, јер има испита, који нису строги;

— Луксуз је калдрисати главне варошке сокаке, јер има главних сокака и који нису калдрисани;

— Луксуз је куповати Матичине књиге и уписивати се за члана Матице, јер Матичине књиге могу и без нас лежати у магазину, а човек може лепо живети и ако није члан Матице;

— Луксуз је попуњавати упражњене парохије, кад ће се ове а пре а после опет упразнити;

— Луксуз је делити просјацима, кад ће они то и онако потрошити;

— Луксуз је дати правити и молвати иконостас на новосадској саборној цркви, кад бог прима наше молитве и без иконостаса;

— Луксуз је што по гдекоји месец има 31 дан, кад би чиновници били задовољни и с којим даном мање у месецу.

Видео сам у Загребу Гржанића, што је казао на суду, да је ударио чизмом бана у саборској седици. Ишао је сокаком и певао подскочицу:

„Опа цуна чизме моје!
Још код куће имам троје...“

Баш прошао туда и бан, па кад је чуо онај други стих, нешто се намргодио и „весма се смутио“.

С тешким срцем и лаким буђеларом растао сам се са Загребом и загребачким хотелом „код три Звонимира“ и одјурим пешке у Панчево. (Пешке

доктор“, али пошто му је то једаред пресело, сад се већ и на то једи.

Него баш кад смо на то дошли, оно да вам кажем, зашто он сад више не воле, да му се каже: „господин доктор“. Награјсао је, сиромаш! Данас, кад хоћемо баш за срце да га уједемо, ми му то споменемо. Готово зло Еле, како је то било.

Не знам вам баш рећи, каквим је послом он ишао ту пре некако у Л. То је мало селанце; ни читав сат хода од Т.

Доста то, да се наш господин мртвозорник мало дуже задржао у Л. Људи га знају па га и зову себи. Он опет добар, к'о што је, па не одбија. Дидак Мартин — први газда и старешина у селу — метуо га у прочеље баш под св. Тројицу, те ту држи одмах мало шунке па мало вина, те реч по реч па и замркли. А и како да не! Жељни људи разговора. Они тамо у Л. још мање чују него ми овде а „мајстор Габра“ зна о свачему. Што год хоћеш, само питај њега. Што више пије, он све речитији па развезао, мислиш никад краја ни конца.

Једва у неке, кад је већ сунце зашло било, сети се он да треба и кући да иде.

у толико, што сам по лађи, на којој сам путовао, пешке ходао.)

Кад сам у Панчево ушао стао сам паробродом пред хотел код „кикиндског недоношчета“. Не знам зашто, ал су ми удариле сузе на очи, кад сам ушао у Панчево. Не знам — велим — зашто, јер да ми је то пасирало у Пирошу не бих се чудило, будући да у Пирошу има много рена, па неби било чудо, кад би човеку сузе натерао.

Но утешо сам се брзо, кад сам се састао ту са старим пријатељима и увидео, да су то ваљани ђетићи, врсни родољуби и пријатељи своме народу, који и ако су мислили некад да има пречег пута у Рим ипак су ту своју географску погрешку само и једино из родољубља учинили.

Ту сам сд састао с једним пријатељем, с којим ја радо ћаскам и ту смо узели решето и претресли мало светске догађаје.

Ту смо изнашли међу осталим да је св. Јован крститељ морао бити издавач каквог српског књижевног листа, јер је непрестано узалуд вапијао у пустињи.

Изнашли смо и то, да побожни калуђери при чаши вина најрадије поју у својој побожности песму: „Да исполњат сја уста наша“.

Даље смо један другом причали и ове случајеве:

— Један Енглеz штудира да изуме машину што плаћа порцију.

— Други неко изумео је нову машину за вршење шпијонских дужности.

— А неко трећи склопио је машину за продудирање — крађених придика.

Некадањи београдски дахије Аганлија, Кучук-Алија, Мула Јусуф и Фочић Мехмед-ага телеграфирају Мити Ценићу у Београд, да потпуно одобравају његове назоре о Србима у Војводини.

— Напредњаци у Београду изјављују плакатима,

Они га лепо задржавају, да остане, па ће га ујутру одбацити часом, али он се не да ни осолити. Лепо ће он, вели, полако за лада пешке. Ето тога, једна мала шетња.

„Лаку ноћ.“

„Лаку ноћ.“

Лепо је наш мртвозорник пошао, није ни приметио, да је мало више повукао. Али кад изиђе изван села, па га ошину хладан, вечерњи ветрић, поче му се по мало вртити у глави. Он се куражи, певуши по мало, запалио и лулу па тетура напред. Види већ једва у неке и слабу светлост свећа. Добро је, мисли, још мало па ето га у Т.

Већ се и прве куће виде. Вашке га окупише, једва се одбранио. Кад загледа мало боље у куће, али има шта и да види. Село јесте, то види али види и то, да то није Т. Мора да је помео пут. Хм, шта ће сад и куда ће. Уморио се прилично, једва је дочекао село, како ће сад даље? Осећа, да га ноге издају, да му је глава све тежа.

Седе пред једну кућу, да се мало одмори и да се размисли.

Није дуго седео. Нагло се диже, па хајд даље, као да се нечем досетио.

Дошао је пред општинску кућу и сад тек виде, да

да обустављају своје тингл-тангл-представе у Гарашаниновој воденици.

— Један зидар зида некеме кућу и гарантује му писмено, да ће кућа бити дуговечна и да ће трајати до попуњења упражњеног места жабањског проте. (Ово звечи мало невероватно).

— Вода провалила насап и прети да поплави усеве; солга биров узурбао се и не зна шта да ради: нестало му нове истиве луле!

— Све новине јављају невероватну вест, да је неки учитељ скупио једног претплатника на „Школски лист“.

— Како су несигурна времена! Из једног манастирског вајата нестала многа шунка и суво месо. (Т. ј. појели у пост калуђери).

— Првог априла шиљу људи и ове, као и сваке године, наивну децу у апотеку да купе од комарца масти, од Радића скромности, од нечијих придива оригиналности и разних других немогућности.

Ђира. А шта је то, бога ти било у Софији? као да су претресали стан српског посланика.

Спира. Сад се ево опровргава; вели се да нико није увређен само један каваз.

Ђира. Каваз. Каваз! А да то није одкуд гурнут квас за нова замешателства.

Спира. Али новине јасно говоре о кавазу а не о квасу.

Ђира. Можда је ипак квас, па се само по маџарском начину изговора кавас.

Спира. Оно нешто налику јесте. За то нећу да се дишпунтам с тобом о томе.

је он у Н. То је село један сат од прилике од Т. далеко. Стаде код прозора, кроз који је продирала слаба светлост лојане свеће на улици.

Лупне у прозор.

„Ко је?“ зачу се глас из нутра.

„Ја сам, душу му. Отворите!“

Из нутра се чује нек теглење. Устаје бунован стражар и отвара врата.

— „Ко је то сад у ово доба?“

— „Ја сам доктор из Т. Био сам на „комисији.“ Требају ми једна кола. Наредите „форшпан“ да ме одмах одведе.“

Простодушни Шокац загледа мало боље. Види, није никаква лола. Поштевог је изгледа. Научио, да слуша господу па и не мисли ништа даље.

— „Разумем. Сад ћу ја одмах.“

Ни неколико тренутака није прошло али стадоше кола прел општинску кућу.

„Господин доктор“ се једва попео, наместио се некако у коли, кочијаш ошине коње и крену право у Т.

Уз пут се кочијаш по кад и кад окрене, да види,

Ђира. Сад ће ду се неке новине хвалити да Русија плаћа Немачкој десетину.

Спира. Како то?

Ђира. Од оних десет сати, којих је руски цар пробавио у Берлину, поклонио је он Бизмарку један читав сат, — зар то није десетина?

Спира. Е, ако се старо пријатељство буде тако на пробу стављало, може Бизмарк скоро осетити и руску петину.

П у с л и ц е.

*. Кажу да је руски цар само за то сврнуо у Берлин, да још једаред види свога старог рођака цара Вилхелма. Али то још није био руско-немачки Видов-дан, — тај ће друкчије изгледати.

Ж. По Бизмарку судећи болест престолонаследника немачког није рак. Јер Бизмарк као да се тога рака не боји.

* *. Калноки се хвали да у Босни нема дефицита. (Можда има суфицита).

≡. »*Extra Hungaria non est vita*« — тако певају Чангови бежући из благодети тисиног заградаја.

Ω. Кажу да је и краљ Милан поклонио ономад Гарашанину један сат аудијенције. („Виделовци“ уздишу и сећају се оних златних времена и златних сатова — бонтужских).

+ . Митрополит Михаило и владике Виктор и Је-

шта му господин ради. А господин се завалио у сиц па хрче у шеснајст. Кочијаш гледи и што више гледи, све више сумња. Није чист посао. Њему част и поштење, том господину на његови коли, али то није чист посао. Што год га више гледи, све му сумњивији долази.

Кад су већ били под Т. трже се мајстор Габра из сна.

— „Јесмо ли већ скоро код куће?“

— „Ево сад ћемо. Већ се види кроз мрак по где која светлост.“

„Хајде само терај. Ти си био у Т.? Моја је кућа трећа од цркве, баш до оног дућана чивутовог. Знаш ли, тамо ћеш стати.“

— „Добро, добро. Ја знам свој ред.“

Господина доктора опет превладао сан. Кочијаш швићка, опомиње коње а коњи касају, ето су већ у селу. Прошли су и мајстор Габрину кућу али кочијаш не стаје. Он зна свој ред. Он вози господу од једне до друге општинске куће, па ће тако и г. доктора.

Притера уз шанац поред општинске куће те застави коње.

— „Хеј момци, устајте! Има ли живе душе ту?“

Нико се не одзива. Једва у неке изађе бунован до-

ровим добили су пензију. Честитамо им, желећи да је што пре изгубе (т. ј. да се на места своја врате).

□. У Босни бујица порушила мост. За дивно чудо што су бујице свугде једнаке; — кад им дође њивово време, неможе их уздржати ни сам Херкулес.

С. Бан је ових дана на хрватском сабору толико говорио, да сад већ нико не сумња о слободи говора (његовог).

⊙. Кад смо читали у „Бранику“ да је свршена допуна избора вар. представника, и да је то испало „да већ јадније није могло бити и ружније се није могло радити“ — онда нисмо смели даље ни читати да видимо ко је изабран. Нема сумње да су изабрани све сами Јоте Грујићи.

Један (боже прости) сан.

Хтедох да пишем „дражајној“ оде и већ сам почео: „Ах, Розо роде! . . .“ ал даље не мож' пегаза немам мало по мало и — ја задремам, и то баш беше узрок и овој песмици новој.

Боље би било да ј' било боље ал не мож' преко божије воље, паде ми на ум да пегу тражим и ја се на то одмах одважим, ко велим: онда се уздах у се ал' и у кљусе.

И кад већ бејаш добро машир'о тех онда видех да сам „валир'о“ . .

бошар Глиша. И иначе је тешко с њим изаћи на крај али сад се баш наљутио.

— „Какве су опет то комендије? Ко је то? Шта ћеш ти, море?“

— „Та ево сам довезао вашег доктора. Ходи помози, да га скинемо с кола. Знаш, канда има мало у глави.“

— „Каквог доктора? Које треба опет твој доктор?“

— „Та није мој, него ваш. Прођи се разговора па ходи, ако хоћеш, јер ће сад летити с кола.“

Једва се деда Глиша даде намолити па дође ближе.

— „Зар је то тај доктор наопако? Какав те доктор напао? Та то је наш мајстор Габра! Где га нађе, вере ти?“

У том се и мајстор Габра пробудио.

— „Шта је, каква је ларма. Јесмо ли већ код куће?“

— „Та јесмо. Али зар ти ниси доктор, сто ти вера твојих? Јели? Нећеш сад с кола. Плати прво што сам те довезао, јер ће сад бити триста чуда од тебе.“

Деда Глиша да пукне од смеја, мајстор Габра ушепртљиво али је морао платити.

Сутра дан знало је већ цело село, како је мајстор Габра хтео да буде доктор. Толико се сиромах једио, да му је пресело.

Тако вам је то код нас на селу.

Мл. Ј—ћ.

Сунце се веће заходу спрема
а пеге нигде, ни откуд нема,
и ја већ почех губити наде
да га имаде.

Ал' где ј' несреће и среће има
(што но је реко још Грк кир-Дима)
и ја навџох — поготе на шта?
(и сѝм сам најпре држо да ј' машта)
— баш на пегаза, неко га сап'о
а ја натрап'о.

(Но јоште нешто нисам вам рек'о:
пре него што сѝм пегаза стек'о
страшан се облак с олујом свио
— пљусак је био.)

Кад сам га вид'о рекох у себи:
„Хеј, пеге, пеге, благо ли теби,
ти мора да си ил' грешник стари
(кад те твој госо тако тимари),
или те муче с благе ти ћуди
рђави људи!“

За тим га (шта сам и знао друго?)
одрешим, скочим и — он је струг'о,
али је бедан — хеј кишо, кишо!
због тебе само по земљи иш'о.
А што по земљи? Где су му крила?
мокра су била.

Но јурећ тако брзо се крила
од наглог трка и осушила
и ја се сада од земље ш' њиме
кренем у виши ваздух и климе;
сав сретан кливнух: „Сад слушај Розо!“
— „Под купус прозо!“

Најпре напишем оду Розетли
баш поноћ беше, певају петли,
ал' пегаз стаде, а црна слика
управ пред мене па ми повика:
„Напиши оду Герману, Тиси,
то јоште ниси!“

Напишем и то, те почнем оду
и „Бражјем Добу,“ „Турском Мароду,“
ал' гром ме трже . . . облак се свио
и — господ бог је оберучке лио
благодет своју у виду воде
на моје оде.

Ја клонем духом а пегаз крили
и нас смо двоје све ниже били
пега ј' одважно још проб'о, ђип'о
ал' ја се прип'о.

Да ли од страве или од кише,
тек нисам мого спавати више
леви ми лакат јако утрно
а пегаз некуд без мене прн'о,
и у том страху тргох се ево
па шта сам најпре, најпре сам — зевом,
и сад тек видех шта грми, сева
крче ми црева.

Павел.

Л о в ц и. ○

Фалио се ловац, да је из једног „шуса“ убио три
дропље, па још да се није побунио, те да је на летењу
„дуплиро,“ свалио би још коју.

То све није ништа, рече други: Ал' ја сам на један
„шус“ убио три курјака.

Како то? Та то је већ немогуће!

Ево вам како!

Седим ти ја у шумској заседи на једној путањи. Кад
на једаред, спазим пред собом на 20. корака курјака. Опа-
лим, он ти се пружи. Ја тамо, а он већ мртав. Погледам
даље, а оно се на 20 корака од мене даље нешто премеће.
Кад тамо, а оно други курјак. Погледам опет даље и на
моје велико чуђење и радовање нађем на 20. корака у том
истом правцу и трећег курјака.

То је за ловца заиста велика срећа, ал' то је зато,
што су сва три курјака у једној линији била, — рече први.

И ти си, вели срећан био, што су друпље у чопору
биле, одговори други.

На ово ће један из дружине приметити:

Да смо весели! само треба велико звоно повући. —
Звонте браћо!

Послао К. Љ.

Чија је црква?

Имао неки учитељ синчићв Бранка, а овај имао „тозу,“
па је с њом трчао једног лета сваки дан по порти цркве-
ној. Његов друг Душко запит своју мајку: „Је л' мајто
није цртва само Блантова?“ Мајка одговори: Није рано!“
Па да чија је?! упитаће даље унук. Мајка одговори: „Та
сваког оног, који у цркву иде.“

„Е одговори Душко,“ онда је и Блантове тозе!“

Јовилим.

Стара прича о једном старом попи.

Више пута преко године долазили су (по нужди) па-
рохијани своје старом попи. И онда је бивало оваких
диалога:

А. Попо, свечар сам. Дођи ми на ручак и да осветиш
водицу.

Поп. Добро, добро. Доћи ћу.

Б. Женим попо сина. Гледај да што брже навестиш.
Твоја јабука не фали.

Поп. Добро, добро, — све ће бити у реду.

В. Попо, дошао сам да ти јавим, умр'о ми отац.

Поп. Е п а д о б р о. Иди кажи звонару нека припреми
све за погреб.

Г. Попо, умр'о ми син на школе.

Поп. П а д о б р о д о б р о! Ја ћу већ наредити да
се звони и држаћемо му у своје време парастос.

Једаред дође црквењак попи у виноград и рече: Жур'-
те се кући, господине. Умрла вам попадија.

Онда попа не рече: добро, добро. Него: А јао,
зло и наопако, — цео свет изумре.

Младмали.

Како се женске побеђују.

Од М. Јокаја.

Милостивна! ево већ има две године дана од како ви одбијате моје верно срце; ја ту муку не могу дуже да подносим. Што ја теже питам, ви се све слађе смејете. Ал ја сам се одлучио, да томе једном учиним крај. Још једаред, последњи пут, покушаћу да молбом умекшам ваше камено срце. Та ви знате како вас ја обожавам.“

„Не знам, опет сам заборавила.“

„А ја вам то сваки дан понављам. Виђали сте ме више пута како плачући пред вама клечим.“

„Виђала сам вас бесна. На то ме сећа ено она разлупана ваза.“

„Та колико сам ја вама ваза слао у накнаду за ову једну коју сам у наглости разлупао.“

„А колико сам их примила? — Ни једну.“

„Само за то да ме и тиме кињите. Али рекао сам вам, томе мора бити крај. Ја сам сад дошао к вама с чврстом намером, ако се на мене не смиљујете, да ту пред вашим очима живот свој угасим.“

„Та то сте више пута обећавали; па што већ једаред и не учините?“

„Молим. Не збијајте шалу; ствар је много озбиљнија но што ви мислите. Дабогме, кад би се ја сад латио револвера, да се ту вама на очиглед умекшам, ви би се смејали све догод не бих мртав пао, — па које би ми после вајде било од вашег сажалевања?! Хвала вам лепо на накнадним доказу ваше наклоности, — не ја се нећу убити на тако обичан, на тако брз начин. Ја ћу пред вама дуго и полако да умрем, — ту у вашем салону хоћу да умрем од глади. А ви уживајте ваше грозно наслађавање гледајући како ваш обожалац полако, ritardando умире.“

И сад седе самоубилачки ашитија на једну удобну фотељу и положивши гласну заклетву да од овога часа неће ни залгаја више прогутати, нити ће се из ове одаје уклонити.

Клариса (тако се звала млада лепа удовица) прсну у смеј кад је чула ту бизарну намеру, па певукајући оде у другу собу оставивши овог досадника на само, јер је била уверена да ће он до мрака већ попустити, кад буде вечера готова. Она се на тенане обуче и оде у шетњу и вратила се кући кад се већ смркавало.

Собарица њена дочека је са пријавом, да је господин Н. још једнак овде.

Клариса се на то намргодила и уђе да види господина Н.

„Господине, јесте ли ви сишли с ума, шта ли вам је. Зар сте наумили да и ноћ проведете овде?“

„Хоћу овде да умрем. Зар нисте разумели што сам вам казао!“

„Можете; али онда ја морам отићи куд од своје куће“

„Можете; и мене је врло жао што се мене ради морате трудити, али ја остајем при својој намери. Заклетву своју не смем погазити.“

Клариса хтеде већ да га изгрди, али напоследак ипак узе ствар са шаливе стране, насмеја се неколико пута и оде некој пријатељици да код ње преноћи оставивши цео свој стан своје обожатељу на расположењу.

Сутра дан дође кући, надајући се да ће тој незгодној шали сад већ бити крај. Али њен обожалац седео је још једнако на оној фотељи на коју је јуче сео.

„Господине, ваше је поступање налик на крајни безобразлук. Ви ме овим начином изгонисте из моје куће, излажете ме да о мени свет свашта говори, — знате како сам и без тога нервозна, па хоћете да се још већма разболим. Таки с места да одлазите, ако нисте ради да се одиста, озбиљно на вас расрдим.“

„Ала сте ви чудни. Та казао сам да хоћу овде да умрем и нема тога ко ће ме од тога одвратити.“

„Та умрите, до сто врага, ено вам Дунава, скочите у њега, — само се мени скидајте с врата.“

„Жао ми је, али ја хоћу баш овде да умрем.“

„Па ево вам мој ножић, изволите себи присећи врат, кад вам је тако до умирања стало.“

„Благодарим. Ја хоћу на овој фотељи лагано мирном смрћу да умрем.“

Клариса се ражљуту изиде из ове одаје и закључа врата за собом. „Но тај је човек полудио“ рече у себи „али нека га, предомислиће се док добро изгладни.“

На њега се више вије освртала све до другог јутра.

Али пред подне малко се узнемири. Та јој је пала већ дошла несносна. Откључа врата и уђе да види шта ради. Њен витез пресели се на канабе; био је веома меланхоличан, клонуо, глава му клонула на јастуче. Није чудо, сиромак, два дана није ништа окусио.

(Свршиће се.)

Частии Србин Швабу код своје куће. Србија је нудио и Шваба је пио. Ал' само, кад год је сипао у Швабину чашу, пунио ју је мало преко половине, а себи је готово преливао, и увек би уз то рекао: „Охо!“ Шваби се то досади, па ће рећи: „Знаш шта, комшија; дед' и мени мало: „Охо!“ —

Жеравица.

Одговори уредништва

М. М. Чекали смо што обећасте, — али ево не дочекасмо.

С. Н. После толико времена, за које смо време још пуну корпу других хумореска прочитати морали, зар је чудо, што се сада вашој хуморесци ни имена не сећамо, а камо ли мане јој.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Целокупна дела

Љубомира П. Ненадовића,

једанаест књига

могу се добити у Штампарији А. Пајевића најнижом ценом за 3 ф. 50 нов.

О Г Л А С И.

СЕДЕЊИВИ НАЧИН ЖИВОТА

проузрокује поремећеност у варењу, оток црне цигерине (жетје) затвор, шуљеве и т. д. То се лечи Литмановим Карлсбадским кипењим прашком. (Lippmann's Karlsbader Brausepulver) Добива се у апотекама по 60 новч. и 2 фор. 1—3

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Новача лекара у Вел. Бечкереку.

Особито се препоручује код сифилитични бо. ести и код последица истих, проузрочене занемарењем, налагање код шифула, особито у они случајеви где се оточи жлезда и старе тифулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реуматички болести, живаца, болести на ножи, тешко зараснујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одбелјању, жутици, грчви у материци, отоку цигерице и слезине. Да успех имаде нужно је 4—5 боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

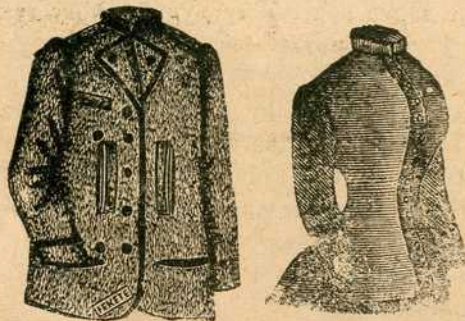
Главна стовариште А. пл. КОВАЧА, лекара код „Спаситеља“ у Вел. Бечкереку.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Франа пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл. (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драскови; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Ђорђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовања, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барчаи. Темешвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулифај. Х.-М.-Вашархел: К. Бернатски. Печу: Кол. Гебел. Праг: Б. Фрагнер. Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнек. Сатмар: Ј. Босин. Кашау: Ф. Корлат. Пожун: Венделин Хајм. Ђур: Ото Петри 5—10.

Само
1 ф. 80 н.

Влага, хладноћа!
не шкоди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најпужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелираних, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у топлој
зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошље обим прсију. — Разашилање са наплатом обавља само:

J. FEKETE, Kleider-Versendung,
Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

6-12

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад платна 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад платна 5/4 рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад платна широко 5/4 рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ 5/4 рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“ - платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.20
Један комад платног оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платног сеџира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	10, 15, 20, н.
Један риф изврсног двоструког паркета	15, 20, 25, н.
Један риф } Моде-Порхета } најновије мустре } са Бордуром 39 н.	
Један риф } (Cosmanos) } за Госпође } без Бордуре 20, 25, 30 н.	
Један риф Молдона } за хаљине 5/4 рифи широк 62 н.	
Један риф белог „Schmürl-порхета“ 5/4 рифи широк 21, 25, 30, 35 н.	
Један риф белог „Piqué-порхета“ 5/4 рифи широк 23, 25, 30, 35 н.	
Једна зимска чисто вунена марама од највеће сорте (10/4 вел.) најновије моде	ф. 3.30

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА
ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

14-15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса, румбуршког и холандског платна, креветних хаљина, таршава за столове, салвета, марама од памука и вуне.

Кастор (Вунене) Штримле! En gros цене Jägerndorfer (Frauen) Strümpfe № 3 н. 6.70. № 4 н. 7.50 per Dtzd. Schleier (Frauen) Strümpfe 9 L н. 7.—, 10 L н. 8.10. Castor Kinder Strümpfe 1 а 1.65; 2 а 2.—; 3 а 2.40; 4 а 2.80; 5 а 3.20; 6 а 3.55; 7 а 3.90; 8 а 4.30.

Моје стовариште у изложби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (österreich. Export-Verein) у Бечу, I. Wallzeile Nr. 35 стоју сваки у свако доба слободно на увид.